

Visor att minnas

Gamla visor och skillingtryck

Tredje samlingen

Musik att minnas

Visor att minnas

Gamla visor och skillingtryck

Tredje samlingen

Adjö, farväl för sista gång	21	O tysta ensamhet	27
Alpens ros	10	Och jungfrun gick åt killan	25
Alundavisan	23	På Djurgårdsslätten	9
Björkens visa	24	Sandahls kanon	12
Blomman och fjärilen	39	Si god afton och god kväll	22
Bonden och kråkan	34	Skatan sitter på kyrketorn	30
Det stod två gummor	42	Solen glimmar blank och trind	2
Det var en gång en båtsman	38	Som en eld och som ett väder	31
Elvira Madigan	6	Stadsbudsvisan	44
Farmareflickan	35	Sveriges landskap	37
Gällivarevisan	36	Till lags åt alla	16
Han hade seglat för om masten	43	Till Österland	26
Herrarna i hagen	32	Träd fram du nattens gud	4
Holmgrens anteckningsbok	14	Tycker du om mej?	20
I en sal på lasarettet	7	Vaggvisa för min son Carl	1
Löjtnanter borde aldrig finnas till	40	Vi sålde våra hemman	28
Motorcykeln	46	Vildandens klagan	8
Musikmjölkningen	48	Värnamovisan	15
Märk hur vår skugga	5	Wallenbergsvisan	17
O, Susanna	19	Älvsborgsvisan	18

Musik att minnas

Musik att minnas, Källslätten 12, 647 91 Mariefred
www.musikattminnas.se

© 2016 Musik att minnas och Anders Berglund

81. Vaggvisa för min son Carl den 18 augusti 1787

Lil - la Carl sov sött i frid! Ty du får tids nog va - ka, tids nog se vår
on - da tid och hen - nes gal - la sma - ka. Vär - den är en sor - ge - ö:
Bäst man an - das ska man dö och bli mull till ba - ka.

2. En gång, där en källa flöt
förbi en skyl i rågen,
stod en liten gosse söt
och spegla sig i vågen.
Bäst sin bild han såg så skön
uti böljan, klar och grön,
strax han inte såg den.

3. Så är med vår levnad fatt
och så försvinna åren.
Bäst man andas gott och glatt
så lägges man på båren.
Lilla Carl skall tänka så
när han ser de blommor små
som bepryda våren!

4. Sova lulla, lilla vän.
Din välgång alla gläda.
När du vaknar ska vi sen
dig klippa häst och släda;
sen små hus av kort - lull, lull -
ska vi bygga, blåsa kull
och små visor kväda.

5. Mamma har åt barnet här
små gullskor och guldkappa;
och om Carl beskedlig är
så kommer rättnu pappa.
Lilla barnet namnam ger...
Sove lulla! Ligg nu ner,
och din kudde klappa!

82. *Solen glimmar blank och trind*

E A E H7 E

So - len glim - mar blank och trind, vatt - net likt en spe - gel.

E A E H7 E

Små - ning - om upp - blå - ser vind i den fäll - na se - gel.

H7

Vim - peln sträcks och med en år Ol - le på en hö - båt står,

E A E H7 E

Kjers - tin ur ka - ju - tan går, skju - ter lås och re - gel.

2. Stålet gnistrar, pipan tänds,
 Olle klår sitt öra;
 rodret vrides, skutan vänds,
 gubben har att göra;
 under skarpa ögonbryn
 grinar han mot soln i skyn;
 Kerstin, gubbens hjärtegryn,
 skall nu seglen föra.

3. Seglen fladdra, skutan går,
 Jerker tar sin lyra
 lyran brummar, böljan slår,
 allt med våld och yra;
 skutan knarkar, bräcklig, gles
 vimpeln fläkt i toppen ses.
 Tuppen gol så sträv och hes.
 Nu slog klockan fyra.

4. Movitz, stöt åt dem i lurn,
som på skutan fara.
Olle, du, vad kostar tjern?
lyssna vad de svara!
Hör, var är ni hemma, ni?
Ifrån Lovön komma vi
med grönsaker, silleri,
mjölk och äpplen klara.

5. Ulla, fästman på dig ser.
Kom, min Norström lilla,
sätt dig bredvid mig, sitt ner,
fritt din låga stilla!
Vi ha alla samma rang.
Lustigt! Hör basuners klang!
Prosit och contentement!
Dyrbar ögonvila.

E A E
 6. Morgonsupen, Movitz, går,
 H7 E
 ljuvligt böljan svallar.
 E A E
 Ser du Ekensberg? Gutår!
 H7 E
 Hör hur folket trallar.
 H7
 Där framsätter en sin fot,

 klotet käglorna slår mot;
 E A E
 hör du dunsen av hans klot
 H7 E
 uti bergen skallar?

E A E
 7. Lossa tågen, seglen fäll,
 H7 E
 ren syns Skinnarviken,
 E A E
 med dess kojor och kastell,
 H7 E
 branta berg och diken.
 H7
 Under små kolsvarta tak

 gnälla pumpar, eld och brak,
 E A E
 hästen sträcker foten spak,
 H7 E
 gnäggjar, rädd för spiken

E A E
 8. Allstäds gott, men hemma bäst!
 H7 E
 Sakta, lät oss unna
 E A E
 vattukörarn med sin häst
 H7 E
 välva om sin tunna;
 H7
 kärlet glittrar, hjulet går,

 sprundet sprutar, hästen slår.
 E A E
 Om den prakt för ögat står
 H7 E
 sjunga de som kunna.

E A E
 9. Norström stjälpur sin peruk
 H7 E
 av sin röda skalla,
 E A E
 och min Ulla, blek och sjuk,
 H7 E
 lät sin kjortel falla,
 H7
 klev så bredbent i paulun;

 Movitz efter med basun;
 E A E
 maka åt dig, Norström! Frun
 H7 E
 hör ju till oss alla.

83. Träd fram, du nattens gud

Träd fram, du nat - tens gud, att so - lens lå - gor_ däm - pa bjud stjär - nan på din
sky mot_ af - ton - rod - nan käm - pa, gör_ ljum - ma böl - jan kall, slut
ö - gats för - låt till, kom lind - ra kval_ och_ kräm - pa och_ blo - dets he - ta svall.

C G Dm G7 C
Vid källan allt är tyst, knappt rör sig minsta myra
Em Am Em Am Dm D7 G
när mot dess klara djup Timantes i sin yra
C G D7 G
bespeglar månans klot.
A7 Dm G C G7
På grenen av en alm Alexis hängt sin lyra,
C F C
och slumrat vid dess fot.

C G Dm G7 C
Nu råder nattens frid, och ögat vill dig sluta,
Em Am Em Am Dm D7 G
lägg bort din pipa Pan! Alexis, tag din luta,
C G D7 G
och sjung i skogens valv!
A7 Dm G C G7
Cykloper, fauner, tyst! Hålt gatar, opp att tjuta
C F C
vid storm och jordeskalv.

C G Dm G7 C
Arachne, fäll din nål och lät din ränning stanna;
Em Am Em Am Dm D7 G
kan du ditt ömma bröst mot lutans våld bemanna?
C G D7 G
Nej, lyssna vid hans slag.
A7 Dm G C G7
Vulcan, lägg släggan ner, håll handen för din panna.
C F C
Men nu - nu somnar jag.

84. Märk hur vår skugga

Märk, hur vår skug - ga, märk, Mo - vitzmon frere, in - om ett mör - kersig slu - tar,
 hur guld och pur - pur i sko - veln, den där, byts till grus_ och_ klu - tar.
 Vin - kar Cha - ron från sin bru - san - de älv, och tre gång - er sen_ död - grä - va - rensjäl, v,
 mer du din dru - va ej kryss - ter. Där - fö - re, Mo - vitz, kom hjälpmig och välv
 grav - sten ö - ver vår sys - ter!

Em H7 C G
 Ack, längtansvärda och bortskymda skjul
 Em H7
 under de susande grenar,
 Em H7 C Am
 där tid och döden, en skönhet och ful
 Em Am Em H7 Em
 till ett stoft förenar!
 G D
 Till dig aldrig avund sökt någon stig;
 Em H7
 lyckan, eljest uti flykten så vig,
 Em H7
 aldrig kring grifternas ilar.
 Em H7 C Am
 Ovän där väpnad, vad synes väl dig,
 Em Am Em H7 Em
 bryter fromt sina pilar.

Em H7 C G
 Så gick till vila, från slagsmål och bal,
 Em H7
 grälmakar Löfberg, din maka,
 Em H7 C Am
 där, dit åt gräset långhalsig och smal
 Em Am Em H7 Em
 du än glör tillbaka.
 G D
 Hon från Dantobommen skildes i dag
 Em H7
 och med henne alla lustiga lag.
 Em H7
 Vem skall nu flaskan befalla?
 Em H7 C Am
 Torstig var hon och uttorstig är jag;
 Em Am Em H7 Em
 vi är torstiga alla.

85. *Elvira Madigan*

Musical notation for the first system of the song. It consists of three staves of music in treble clef, key of A major (two sharps), and 3/4 time. The melody is written on the first staff, and the lyrics are written below it. The second and third staves provide a harmonic accompaniment. Chord symbols A and E7 are placed above the notes.

Sor - ge - li - ga sa - ker hän - da än i vå - ra dar min-sann.

Sor - ge - li - gast är dock den - na om El - vi - ra Ma - di - gan.

Sor - ge - li - gast är dock den - na om El - vi - ra Ma - di - gan.

2. Vacker var hon som en ängel
ögon blå och kinder röd,
smärt om livet som en stängel
men hon fick en grymmer död.

3. När hon dansade på lina
likt en liten lärka glad
hördes bifallsropen vana
ifrån fyllda bänkars rad.

4. Så kom greve, löjtnant Sparre,
vacker var han, utav börd
ögon lyste, hjärtat darra,
och hans kärleksbön blev hörd.

5. Greve Sparre han var gifter,
barn och maka hade han
och från dessa nu han rymde
med Elvira Madigan.

6. Så till Danmark styrdes färden,
men det tog ett sorgligt slut,
ty långt ut i vida världen
längta de att slå sig ut.

7. Det tog slut på deras pengar,
ingenting att leva av!
För att undgå ödet stränga
taga de sin ro i grav.

8. Så pistolen greven lade
i sin hand och sikte tog
skottet träffa Elvira's hjärta
knappt hon andas förr'n hon dog.

9. Ack, hör nu, Ni ungdomsglada
som så sällan ser Er för
att Ni ej i blod få bada
ock en gång förrän Ni dör!

86. *En sal på lasarettet*

I en sal på la - sa - ret - tet, där de vi - ta säng - ar stå låg en
li - ten bröst - sjuk flic - ka, blek och tård med loc - kigt hår.

2. Allas hjärtan vann den lilla
där hon låg så mild och god.
Bar sin smärta utan klagan
med ett barnsligt tålamod.

6. Så på nytt hon frågar läkarn
som vid hennes sida står:
Får jag komma hem till hösten
till min egen lilla mor?

3. Så en dag hon frågar läkarn,
somvid hennes sida stod:
Får jag komma hem till påsken
till min egen lilla mor?

7. Läkarn svarar ej den lilla,
men strök sakta hennes hår,
och med tårar i sitt öga
vänder han sig om och går.

4. Läkarn svarar då den lilla:
Nej, mitt barn, det får du ej,
men till pingsten kan det hända
du får komma hem till mor.

8. Nu hon slumrar uti mulden
sover sött i snövit skrud.
Från sin tåligt burna längtan
har hon farit upp till Gud.

5. Pingsten kom med gröna björkar
blomsterklädd står mark och äng,
men den lilla, sjuka flickan
låg där ständigt i sin säng.

87. Vildandens klagan

Till nord - li - ga lan - den vi fo - ro om vå - ren att häc - ka i sä - ven som
 för - ut om å - ren. Vi bygg - de vårt bo ut - i kär - lek och
 tro. Vi bygg - de vårt bo ut - i kär - lek och tro.

2. En afton så sakta vi summo i säven,
 en båt syns i fjärran och framme i stäven
 //: en jägare stod och han sökte vårt blod ://

3. Och strax på minuten det blixtrar och knallar,
 min make är skjuten, hans ångestrop skallar...
 //: jag manade då till flykt mina små ://

4. De kära som flydde jag ej kunde följa
 min sargade vinge jag ej kunde dölja.
 //: I djupet jag dök ifrån blixtar och rök ://

5. Sen dess har jag varit båd' fjärran och nära
 runt sjöarna farit och sökt mina kära,
 //: men mött mina små har jag aldrig ändå ://

6. För männ' skor mig akta av detta jag lärde
 i vass-skydd så sakta jag drar nu min färde
 //: Till obebodd ö uti villande sjö ://

Texten till Vildandens klagan är skriven av Johan Bernhard Gauffin. Den publicerades i tidningen Barnavännen 1886. Tre år senare komponerade Elna Nilsson melodin. Då var hon bara 14 år gammal. På 1950-talet sjöngs sången in på skiva av Thory Bernhards.

88. På Djurgårdsslätten

På Djur-gårds-slät-ten en lör-dags kväll_ jag möt-te ho-nom, han var så snäll_ Förmitt på
slät-ten han knöt min sko— och vi fick säll- skap till Bell-mans-ro.

2. Där ute i gräset vi slog oss ned,
allt intill roten utav ett träd,
på samma ställe som Bellman sto´
när han sjöng visor vid Bellmansro.

6. Då gick han bort att beställa den
och sade vänta, min kära vän.
Jag vänta länge, det skall I tro,
jag väntar ännu vid Bellmansro.

3. Där la´ han hand sin allt uti min,
i mina ögon han titta in,
han lova kärlek, han lova tro,
han lova kvällsmat på Bellmansro.

7. Jag har ett minne; det var hans blick,
det var det sista när som han gick,
men jag har ett till uti mitt bo,
sen den där kvällen vid Bellmansro.

4. Sen la´ han armen omkring mitt liv
i fjärran hördes ett positiv,
musikens toner satt gång min blo´
och jag såg himmelen vid Bellmansro.

8. Nu åren flyktat, de svunnit har
och under tiden han blivit far,
men får jag fatt´in jag slår min klo
i både honom och Bellmansro.

5. Sen ville jag ha den maten som
han hade lovat när som han kom.
Han hade lovat mej kabeljo,
med fin-fin senapssås på Bellmansro.

Genom en resolution den 18 april 1828 fick hovkonditor S.D. Carlmark nyttjanderätt till ett välbeläget område norr om Oakhill, där flera vägar möttes. Här byggde han en konditoributik, vilken så småningom blev en punschpaviljong. Sedan Bellmanbysten avtäckts blev Carlmarks paviljong ett omtyckt samlingsställe och döptes om till Bellmansro. 1832 genomgick Bellmansro en ombyggnad. Då byggdes två ekar in i verandan, från vilken man hade fri utsikt över Stora vägen med dess gående och åkande. Under 1870-talet övergick konditoriet till att bli värdshus. En eldsvåda 1952 innebar slutet för det gamla värdshuset Bellmansro.

89. *Alpens ros*

Up - på al - pens högst be - läg - na spi - ra dit ej nå - gon mänsk - lig fot kan
 nå, där syns en alp - ros si - na stäng - lar vi - ra in - ut - i
 ber - gets högst be - läg - na vrå.

2. Ut i dalen växte upp en blomma
 ja, lika skön som alpens fagra ros.
 Så många friare till henne komma
 och alla ville äga alpens ros.
3. Ack, I blommor, suckade hon ofta
 den som finge äga er en stund
 och så känna huru skönt ni dofta
 och trycka blott en kyss på eder mun.
4. Så hon tänkte då en yngling sade:
 Hör du, Elin, vill du bli min brud?
 Allt mitt guld jag för din for nedlade
 och klädde dig i alpens blomsterskrud.
5. Nej, hon sade, ingens brud jag bliver
 förrän som han mig ett löfte ger,
 och det är, han mig en alpros giver
 en enda blott, jag fordrar inte mer.

6. Och Kuno klättrar upp för bergets klippa
 tills han kom dit där blomman slagit rot.
 Hans enda handtag var en blomsterknippa
 och mot en tuva stödde han sin fot.

7. Elin, se, här har du dina blommor!
 Men vad är det? En alpros vit som snö.
 Elin, vänta, se nu snart jag kommer.
 Min Gud, jag faller! Låt mig inte dö!

8. Så han ropte när han störta neder
 ifrån bergets högst belägna topp.
 Uti dalen ligger blott hans kläder
 och hans rysligt sönderslagna kropp.

9. Elin ville skynda hän från gillet,
 när hon fick se den döde då hon skrek:
 O store Gud, nu har jag själv förspillt
 livet för den som nu jag älskade.

10. Elins fader även kom till stället
 då döden allt förenat båda två.
 Och hela byn med honom tårar fällde,
 ett brudpar döden gjorde dem ändå.

11. Nu ej pennan här må längre rita
 uppå kvinnors trots och övermod.
 Alpens rosor äro ej mer vita
 De äro färgade av Kunos blod.

90. Sandahls kanon

Text: Frans Odell

En yn - ke - lig vi - sa jag bör - jar att sjung - a med an - de och
 själ och med kropp och med tung - a, med hjär - ta, med stru - pe, med hals och med
 ton om en som blev to - kig i San - dahls ka - non.

2. Det var just en flicka som bodde på söder
 som mistat båd' fader och moder och bröder.
 För alla var gångna till himmelens zon
 precis som åt fanders, herr Sandahls kanon.

3. Och flickan på söder hon hette Fredrika
 och plägade ofta i Dagbladet kika.
 En dag var hon inne hos hökarn i bo'n,
 och då fick hon läsa om Sandahls kanon.

4. Hon läste att den som sig ville begiva
 till Danviken skulle ett slughuvud bliva.
 Om blott man sig ställde och titta från bron,
 på båten som sprängdes av Sandahls kanon.

5. Och flickan satt på sig den sötaste minen
 och koftan och kjolen och så krinolinen.
 Och sedan till Danviken tog hon motion
 men såg varken båt eller Sandahls kanon.

6. Si, saken var den att mitt oppe i ståten,
så kom själva fan och sig satte i båten.
Och folket ju därför i land måste ro'n,
sen gav de på båten Herr Sandahls kanon.
7. När detta var gjort, börja' mängden att hurra
och sedan så gick det precis som en snurra.
Att bära framåt uti likprocession,
hin håle och båten och Sandahls kanon.
8. Men flickan hon stannade vid hospitalet,
det var ju naturligt, när allt var så galet.
Och ännu så står hon och tittar från bron,
men slug blir hon aldrig på Sandahls kanon.

Sandahls kanon

Sandahls kanon bygger på en verklig händelse som inträffade den 14 august 1865. I dagspressen stod att läsa om en märklig uppfinning, som mot betalning kunde beskådas vid Danviken i Stockholm. En stor mängd åskådare samlades för att få se en nykonstruerad undervattenkanon som skulle spränga ett fartyg i luften.

Tyvärr var det hela en bluff. Uppfinningen bestod i en roddbåt med en bleckburk. Eftersom Sandahl själv inte närvarade vid evenemanget beslöt den ilskna folkmassan att släpa hem båt eländet till honom. De drog upp båten och drog den genom stadens gator i riktning mot Södermalmstorg, där Sandahl bodde. Snart hejdades man dock av polisen och i brist på andra idéer vräkte man till slut ned båten i Järngraven.

Källa: Staden sjunger Paridon von Horn - Fritz Gustaf Sundelöf

91. Holmgrens anteckningsbok

melodi: Sandahls kanon

En yn - ke - lig vi - sa jag bör - jar att sjung - a till var - ning för
 frun - tim - mer, gam - la och ung - a. Den hand - lar om Holm - gren som la - de ut
 krok för kvin - nor och sen för - de an - teck - nings - bok.

2. Till många små flickor han låtsades fria
 och bad var och en att få låna en tia.
 Ibland gick det bra och ibland uppå tok,
 men allt skrev han opp i sin anteckningsbok.

3. Där stod det att Anna var bra till att gästa,
 men bättre var Stina, och Maja den bästa.
 Men Lisa, som blivit herr Holmgren för klok,
 var struken uti hanses anteckningsbok.

4. Och Holmgren fick pengar och fästemör värre
 men ingen utav dem fick make och herre.
 Han lånade bara, ja, tänk en sån slok,
 och läste och skrev i sin anteckningsbok.

5. Men troheten tryter hos älskande även.
 Man gick till polisen, som fångade räven.
 Han nekade först, men hux flux fick man snok,
 på Holmgrens försvarliga anteckningsbok.

6. Bak hänglås och bom ses nu Holmgren förtvina.
 Han sitter och tänker på Maja och Stina
 Han tänker uppå hur han fordom sig vrok,
 men för nog ej mer någon anteckningsbok.

92. Värnamovisan

Jag sjung - er till po - si - ti - vets to - ner en sång om kär - le - kens lju - va
zo - ner, en sång om kär-lek och hopp och tro i App - la - da - len i Vär - na - mo.

2. Det var en yngling, som hette Petter,
från Västbo socken, Hult gården heter.
Han svarvar pinnar, det må ni tro,
på stolfabriken i Värnamo.

3. En afton gick han till gröna lunden
att promenera i aftonstunden.
Han gick, sen solen sig lagt till ro,
till Appladalen i Värnamo.

4. På vägen mötte han en vacker flicka,
som kärleksfullt uppå honom blicka',
Han lyft' på hatten och sa: "Måntro,
är fröken hemma i Värnamo?"

5. "Ack nej, i Västbo, där är jag hemma.
Min far är bonde, mitt namn är Emma.
Jag ämnar här blott en tid att bo
och lära sy uti Värnamo."

6. Då bjöd han henne helt artigt armen.
Från deras hjärtan i ungdomsbarmen
Nu byggde Amor helt snabbt en bro
i Appladalen i Värnamo.

93. Till lags åt alla (mel. Värnamövisan)

Till lags åt al - la kan ing - en va - ra om värl - den kring man ock skul - le
fa - ra. Så där - för lugnt kan du sa - ken ta vad tyc - ke folk om dig än må ha.

2. Ty hur man brygger och hur man bakar
finns alltid någon som det ej smakar.
Och finns blott en som ger till ett rop,
strax gör detsamma den hela hop.
3. Det finns så många som blott vill klandra
och döma allt och le åt andra.
Och brister finna de runt omkring
men göra själva platt ingenting.
4. Och brutna kvistar det finns i skogen
och mull det hänger alltid vid plogen.
Så blir dock slutet på allt till sist,
att varje mänska har skuld och brist.
5. Så kunna trygga vår väg vi vandra,
se på oss själva och ej på andra.
Men hjälpa nästan det är dock bäst
och göra vad som oss höves mest.

94. Wallenbergsvisan

Emil Norlander 1902
Mel. "Värnamovisan"

En li - ten vi - sa jag fö - re - dra - ger och he - la värl - den till vitt - ne
ta - ger, att bå - de Stock - holms och Sveri - ges mærg, den till - hör
herr - ska - pet Wal - len - berg

2. På Stora Nygatan hastigt gnor jag
och på en "byst" på en husvägg glor jag.
Vem är hon väl i sin gråa færg?
- Jo, sa' man, det är - fru Wallenberg.

5. Jag iddes knappt mer i staden vara
till Saltsjöbaden jag bums sågs fara
Va' här ä' vackert, jag sa' så glad...
ja, här ä' Wallenbergs villastad.

3. På Gustaf Adolfs torg sågs jag skrida
och såg ett hus på min högra sida.
Vems är det huset? jag sa' burdus.
- Jo, det är Wallenbergs Oprahus.

6. Jag ger mig på om jag Petrus fråga
om Wallenberg äger himlens båga,
så sa' han: Nej, men han har dess mer,
uti affärer - där längre ner.

4. Du milde himmel, jag börja' skena
till Kungsträdgården, där mellan träna,
jag såg ett hus, grått liksom en tank.
tänk, det var Wallenbergs lilla bank.

Värnamovisans melodi har använts till många olika texter. Till lags åt alla på föregående sida och Emil Norlanders *Wallenbergsvisa* är två exempel, men det finns många fler... Originalmelodin komponerades av bagaren Arvid Lindström och texten skrevs av brevbäraren Algot Fogelberg. Visan skrevs inför en basar anordnad av Nationalgodtemplar orden i Värnamo 1896. Apladalen är en hembygdspark i Värnamo som är mycket väl värd ett besök.

95. Älvsborgsvisan

2. Men Herman hörde den stämman klar
som genom järnbeslagna fönstret far.

Hallå, han ropar, min sångarvän,
nog känner jag din röst igen.

3. Jag haver mördat ett barn för dig,
det kunde du förlåtit mig,
ty kärleken den är lika stor
hos fången som på Älvsborg bor.

4. Och havet ryter och åskan går
och böljorna emot Älvsborg slår.
Det blixtrar till och den fången såg
sin sångarvän i böljan låg.

5. Att sitta innespärрад i en bur,
så klagar fången, o jag arma djur.
Min Sigrids öde jag dela må,
min grav skall bliva böljan blå.

6. Och fången kvar uppå Älvsborg satt
till dess han rymde därifrån en natt
och kasta sig i den böljan blå
för att sin Sigrid återfå.

7. Och mången gång uppå Älvsborg sen
man haver hört den rösten ren
och denna rösten man känt igen
ty det var fångens sångarvän.

Texten till Älvsborgsvisan är författad av August Wilhelm Thorson. Först kallade han visan *Vålnaden*, men det är som *Älvsborgsvisan* den har blivit känd över hela landet. Melodin lånade han från en visa han hört sin syster sjunga. Visan framfördes första gången av honom själv på en godtemplarfest 1883. Älvsborgsvisan kom att spridas som skillingtryck sedan en svåger till Thorson tagit värvning i Stockholm och fört visan med sig dit.

Faktauppgifter från Visor från farfars tid - LT:s förlag

96. O, Susanna

Jag är född vid gam - la Sveri - ges kust där den stol - ta sku - tan går, och den
 stol - te sjö - man var min lust från jag blott var sjut - ton år. Men när
 förs - ta gång han gick om - bord kyss - te han mig öm och huld och han
 sa - de vän - ligt des - sa ord: Du är allt mitt hjär - tas guld.
 O, Su - san - na, gråt ic - ke för din vän men
 bliv mig städ - se tro - gen tills jag kom - mer hem i - gen.

2. På den långa resan drog han bort
 jag satt ensam, o min skatt.
 Och när vädret det var riktigt hårt
 låg jag vaken många natt.
 Men när tåren bittert flöt på kind,
 kom min sjöman hem i hamn
 och så sjöng han med ett nöjsamt sinn'
 då han tryckte mig i famn:
 "O, Susanna, gråt icke för din vän.
 Jag gungat har uppå böljan blå,
 och här har du mig igen!"

3. I ett litet hus vid kusten bor
 vi som lyckligt äkta par
 Han kom hem igen, han höll sitt ord
 fyra vackra barn vi har.
 Han går icke mer på resor, nej,
 men när stormen rasar vild
 han till barmen älskligt trycker mig
 och så säger han så mild:
 "O, Susanna, mitt allt, min fröjd, min lust
 det finns ej en man så glad som jag
 på hela Sveriges kust!"

O, Susanna är en svensk översättning av Stephen Fosters (1826-1864) sång med samma titel.
 (Well I've come from Alabama with my banjo on my knee...)

97. Tycker du om mej?

Tyc - ker du om mej? Ja, det gör jag. Är det rik - tigt sä - kert? Ja, det är det.

Får jag kom - ma till dej? Ja, det får du. Hopp sud - de rud -de rud -de rul - lan lej.

2. Köper du ringen? Jaha, det gör jag.
Sätter den på fingret? Jaha, det gör jag.
Är det riktigt säkert? Jaha, det är det.
Hopp sudde rudde rudde rullan lej.
3. Reser vi till prästen? Jaha, det gör vi.
Gifter oss förresten? Jaha, det gör vi.
Är det riktigt säkert? Jaha, det är det.
Hopp sudde rudde rudde rullan lej.
4. Köper du psalmboken? Jaha, det gör jag.
Skriver du på pärmen? Jaha, det gör jag.
Är det riktigt säkert? Jaha, det är det.
Hopp sudde rudde rudde rullan lej.

98. Adjö, farväl för sista gång

Ad - jä, far - väl för sis - ta gång jag av - sked från dig tar nu

må jag re - sa bort från dig, och du må stan - na kvar. Nu

må jag re - sa bort från dig och du må stan - na kvar.

2. Ja, kom och följ mig ned till strand,
 där står min lilla båt.
 Sen ger jag dig min högra hand
 och därpå skiljs vi åt.
 Sen ger jag dig min högra hand
 och därpå skiljs vi åt.

3. Din kärlek liknar jag vid snö,
 som faller i april.
 När den går bort då vill jag dö
 jag vill ej vara till.
 När den går bort då vill jag dö
 jag vill ej vara till.

4. Nu svajar skeppet ifrån land
 och det med största hast,
 och rodret tager timmerman
 adjö för sista gång.
 Och rodret tager timmerman
 adjö för sista gång.

99. Si god afton och god kväll

Si god af - ton och god kväll, min ut val - das - te vän, hu - ru le - ver nu
 värl - den med dig? Har du häl - san och mår bra, som jag tror visst att du har, har du
 häl - san, viss ro - ar det mig. Har du häl - san visst ro - ar det mig.

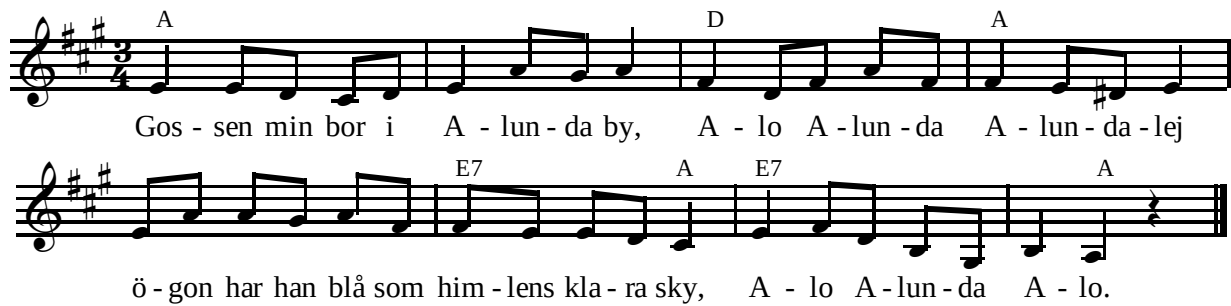
2. Har du silver har du gull,
 har du kistorna full?
 Har du penningar, visst roar det mig!
 Jag har ett förnöjsamt sinn'
 det är rikedom min,
 det är bättre än penningar och gull.
 Det är bättre än penningar och gull.

3. När jag tänker uppå dig
 röres blodet uti mig,
 lilla vännen, förglöm aldrig mig!
 Ser du stjärnorna de små
 uppå himmelen den blå
 falla neder till jorden som strå.
 Falla neder till jorden som strå.

4. Förr skall sjöar och strand
 bliva torra som sand,
 förrän jag tager mig någon ann'.
 Förr skall måne och sol
 falla neder till jord
 förrän jag ändrar om dessa ord,
 förrän jag ändrar om dessa ord.

Si god afton och god kväll är ett skillingtryck från 1851.
 Melodin är en gånglåt från Mora och Älvdalen. Visan kallades
 också Kungsmarschen eftersom den sjöngs då Karl XIV Johans
 porfyrarkofag drogs på släde från Älvdalen till Gävle.

100. Alundavisan

Gos - sen min bor i A - lun - da by, A - lo A - lun - da A - lun - da - lej
ö - gon har han blå som him - lens kla - ra sky, A - lo A - lun - da A - lo.

2. Går med sin lie lätt som en vind,
Alo Alunda Alunda lej

Lite bränd av sol'n
men frisk och röd om kind.
Alo Alunda Alo.

3. Går han i dansen, sedig och blyg,
Alo Alunda Alunda lej

Ser han på en flicka
sker det just i smyg
Alo Alunda Alo.

4. Pingstdan om kvällen kom han till mig
Alo Alunda Alunda lej
Rosa lilla, hör vad jag vill säga dig!
Alo Alunda Alo.

5. Rosa, min Rosa, älskar du mej?
Å nej! Alunda Alunda lej
Du får nog en annan, tag din korg och tig!
Alo Alunda Alo.

6. Kom så till mig en midsommarkväll.
Alo Alunda Alunda lej

Gick med mig i dansen,
lätt och vig och snäll.
Alo Alunda Alo.

7. Flickor bara tyst! men tillstå jag vill.
Å nej! Alunda Alunda lej

Hur det var, en kyss
det krångla han sig till
Alo Alunda Alo.

8. Rosa, han sade, skall jag dö av sorg?
Å nej! Alunda Alunda lej
Här har du min hand,
jag tar igen min korg!
Alo Alunda Alo.

101. Björkens visa

Vid den kla - ra rand av en blom - mig strand sjöng en björk i - bland si - na grö - na
vi - sor, och jag hör - de då i hans gren där - på och så sjöng han en gång så:

2. Ack, jag vet, jag vet
mången hemlighet
mången flicka grät
under mina grenar.
Mången gosse såg
här så varm i håg
på den blåa vikens våg.

5. Nästa afton sken
månen på min gren.
Så kom åter en
och så kom den andra.
Tyst liksom en hamn
sökte vännens namn.
i min trogna vita famn.

7. Sedan hände så
att de båda två
togo miste då
och ej kysste - trädet.
Lilla vän, hur lätt
händer icke det?
Det har ingen, ingen sett.

3. Klara månen sken
på min gröna gren
och så var det en
som skar namn i barken,
och det var blott ett
och han kysste det
det har ingen, ingen sett

6. Och min vita stam
stod helt allvarsam
och så smög det fram
vad de båda skrivit
och de märkte nog
vad som stod i skog
och jag såg därpå och log.

8. Men där for ett sken
över löv och gren
och ett sus där ven
över blad och toppar
och en stjärnas tår
föll i vindens spår
ned på jordens korta vår.

4. Nästa kväll så kom
där en flicka som
såg sig ofta om
och skar namn i barken,
och det var blott ett
och hon kysste det
det har ingen, ingen sett.

Zackarias Topelius (1818-1898) skrev Björkens visa den 21 juni 1853. Melodin är komponerad några år senare av G.A.Raab. Björkens visa blev populär i början av 1890-talet när den framfördes "med stormande bifall av den svenske nationalsångaren August Westling". Mer än sjuttio år senare sjöngs den in på skiva av Hootenanny singers och fick en helt ny publik.

Faktauppgifter från Visor från farfars tid - LT:s förlag

102. Och jungfrun gick åt killan

Och jung - frun gick åt kil - lan, hon skul - le häm - ta vann. Och
jung - frun gick åt kil__ lan hon skul - le häm - ta vann. Där
stod en li - ten has - sel - gren, han var så myc - ket grann. Där
stod en li - ten has - sel - gren, han var så myc - ket grann.

2. //: Ack, hör du liten hasselgren, varför är du så grann? ://
//: Jag äter mull, jag dricker vann, därför är jag så grann ://

3. //: Ack, hör hon liten jungfru, varför är hon så fin? ://
//: Jag äter socker, dricker vin, därför är jag så fin.: //

4. //: Ack, hör du liten hasselgren, försmå du ej min' ord ://
//: Jag har två bröder på kungens gård, de hugga dig i rot. ://

5. //: De hugga mig om vinteren, om sommarn står jag grön; ://
//: men mister jungfrun äran sin den får hon ej igen. ://

103. Till Österland vill jag fara

Till Ös - ter - land vill jag fa - ra, där bor all - ra kä - res - tanmin. Bort - om
berg och dju - pa da - lar allt un - der så grö - nan en lind.

2. Allt för min kärastes hydda
där stånda två träd så grön,
som alltid äro beprydda
med blomster av vällukt så skön.

5. Jag måste ock icke förglömma
den sköna kristalleflod
de levande vattuströmmar,
som fukta de trädens rot.

3. De grönskas båd vinter och sommar
i lunden där de stå,
det ena bär muskotteblommor
det andra nejlikor små.

6. Min själ, du göre dig redo
den vida vägen att gå
över berg och torra hedar,
förr'n natten faller oss på!

4. Där är ock en hage planterad
väl efter ett högt förstånd,
med träd och örter förmerad,
som jag ej beskriva kan.

7. Jag sökte av allt mitt sinne
och fann honom icke där,
var skall jag honom finna,
som själen håller så kär?

104. *Ö tysta ensamhet*

O__ tys - ta en - sam - het var_ skall jag nö - jen_ fin - na? Bland
 sorg som ing - en_ vet skall_ mi - na dar för - rin - na. En
 bör - da tung som_ sten mig mö - ter vart jag går. Bland
 tu - sen_ finns knappt en, som_ kär - lek_ rätt för - står.

2. Det är den tyngsta sorg
 som jorden månne bära
 att man skall mista bort
 sin allra hjärtans kära.
 Det är den tyngsta sorg
 som solen övergår
 att man skall älska den
 man aldrig nånsin får.

3. Emellan dig och mig
 det tändes upp en låga
 där tändes upp en eld
 som är en daglig plåga.
 Hur jag skall dämpa den
 vet jag alls ingen rå',
 jag sörjer till min död
 om jag dig ej kan få.

105. Vi sålde våra hemman

Vi sål - de vå - ra hem - man och gav oss se - dan ut, som
 få - ge - len bort - fly - ger när som - ma - ren tar slut. Han
 kom - mer en gång å - ter, när vå - ren skri - der fram., men
 vi få ald - rig skå - da vårt kä - ra fos - ter - land.

2. Vi tänkte att förljuva det sista livets slut
 liksom att komma längre än Herren stakat ut.
 Vi reste ifrån Sverige med något övermod,
 vi kände ej det öde oss därute förestod.

3. Och när vi kommo till den liverpoolska hamn
 begynte ångerns tårar så stritt att bryta fram.
 Det blev en hjärtans sveda i bröstet på var och en
 man talar blott om Sverige och om sitt förra hem.

4. Vi packades tillsammans uti ett osunt kvav,
 det var för oss att skåda liksom en öppen grav.
 Och födan som vi fraktat ifrån vår svenska jord
 den blev oss nu förbjuden att taga med ombord.

5. Och när vi hade seglat en vecka eller två,
 ett mörker däckte höljde och bredde sig därpå.
 Ej se varann vi kunde, knappt andas eller gå,
 det var en gruvlig plåga för stora och för små.

6. Nu blir en ömklig hunger, med sorg och gråt och gny,
 en jämmer som sig tränger till himlens klara sky.
 Och döden gruvligt härjar bland människorna ombord,
 man ser de döda kastas i havets vilda flod.

7. Så fanns där ock ett hjärta, som var av hårdan sten,
 jag ryser när jag nämner den engelska kapten.
 Liksom ett djur i skogen som rovet griper an.
 Han var ett djävulskt foster. Han var visst själva fan.

8. Och när vi äntligt strävat till främlingsstranden fram
 då möter oss där kolera - där stupar mången man.
 Det var en ryslig jämmer bland kvinnor och bland män,
 ty alla lågo sjuka och bars i land i säng.

9. O Herre Gud bevara var mänska på vår jord
 från att sig ge i fara och tro kol'törers ord.
 Min sång är kylningspulver för dem att taga in
 som ämna emigrera och ha ett flyktigt sinn.

10. En allmakt tycks så ordnat, vår Gud har så beställt
 att ogräs skall uppräckas här uppå Sveas fält
 som bindas skall i knippor och sedan sändas ut
 till långt avlägsna länder där högmod rotas ut.

106. Skatan sitter på kyrketorn

Ska - tan sit - ter på kyr - ke - torn, och gå - sen läggs i en gry - ta; och

den som har sitt hjär - te - torn, be - hö - ver där - med ej skry - ta.

2. Lilla vän, kom tag i ring
och dansa golvet i splitter!
Gör inte narr av hjärtesting
jag känner bäst själv var det sitter.

3. Hiss upp segel, nu ha vi vind
jag vågar alltid på skutan!
Var tar sin, så tar jag min,
och stackare den som blir utan!

4. Sätt dig neder i bara snön,
så fryser du ej om pannan!
Och om min ängel ej vore skön,
så toge jag säkert en annan.

5. Havet svallar och skeppet far
från Göteborg och till Kina,
och den sin vän i tankar har
kan inte rasa och flina.

6. Fågeln sjunger i grönan lund,
och kvisten börjar att bära.
Jag tänker på var rolig stund
som jag lär få med min kära.

107. Som en eld och som ett väder

Som en eld och som ett vä - der, som en tan - ke som en
 dröm som en bro av tun - na brä - der bry - tes av den min - sta
 ström, som en brand bland spån och stic - kor, som en gnis - ta i - bland
 krut så är kär - le - ken hos flic - kor: tän - des fort men slock - nar ut.

2. Som en ek på klippan rotad
 som en jude i sin tro,
 som en vall av böljan hotad,
 som en tärna på en bro,
 som den lön som Nisse sparar
 och som Noak i sin ark -
 så är kärleken hos karlar;
 tändes sent, men brinner stark.

3. Som ett skepp förutan segel
 som en brandvakt utan sax,
 som en penning utan prägel,
 som en bistock utan vax,
 som en krog där ej finns dricka
 som en fästman utan ring -
 så är gossen utan flicka;
 usel och ett ömkligt ting.

4. Som en herre utan pengar
 som en trädgård utan frukt,
 som fiolen utan strängar,
 som en blomma utan lukt,
 som en väg som var man känner
 men som intet färdas fås -
 så är flickor utan männer;
 svaga käril, ja gunås.

108. Herrarna i hagen

I fjol så gick jag med her - rar - na i ha - gen, aj, aj, med
 her - rar - na i ha - gen, ja, med her - rar - na i ha - gen. I
 år har jag nå - got som spar - kar i ma - gen, aj, aj, som
 spar - kar i ma - gen, ja, som spar - kar i ma - gen.

- Am
 2. I fjol fick jag höra den spelande lärkan
 Dm
 aj, aj, den spelande lärkan,
 E7 Am
 ja, den spelande lärkan.
- Am
 3. I år fick jag veta vad kärlek har för verkan,
 Dm
 aj, aj, vad kärlek har för verkan,
 E7 Am
 ja, vad kärlek har för verkan.
- Am
 4. I fjol fick så gick jag med långskörta tröja,
 Dm
 aj, aj, med långskörta tröja,
 E7 Am
 ja, med långskörta tröja.
- Am
 5. I år får jag ta den till lindor och blöja,
 Dm
 aj, aj, till lindor och blöja,
 E7 Am
 ja, till lindor och blöja.

6. ^{Am}I fjol så gick jag med gossarna på ängen,
^{Dm}aj, aj, med gossarna på ängen,
^{E7}ja, ^{Am}med gossarna på ängen.
7. ^{Am}I år får jag gå mellan vaggan och sängen,
^{Dm}aj, aj, mellan vaggan och sängen,
^{E7}ja, ^{Am}mellan vaggan och sängen.
8. ^{Am}I fjol var jag klen som en videvidevidja,
^{Dm}aj, aj, en videvidevidja,
^{E7}ja, ^{Am}som en videvidevidja.
9. ^{Am}I år får jag gå likt stabban i smedjan,
^{Dm}aj, aj, likt stabban i smedjan,
^{E7}ja, ^{Am}likt stabban i smedjan.

109. Bonden och kråkan

Och bon - den han kör - de till fu - ru - skog, hej - om, fej - om, fal - li - ral - li - ra, där

såg han en krå - ka som satt och gol. Hej - om, - fej - om, fal - li - ral - li - ra.

2. Och bonden han vände då hem igen;
 hejom fejom, fallirallira,
 Aj, aj, mor den kråkan hon biter mej!
 Hejom, fejom, fallirallira.

3. Men gumman hon satt vid sin
 spinnrock och spann
 hejom fejom, fallirallira,
 När såg Du en kråka väl bita en man?
 Hejom, fejom, fallirallira.

4. Och bonden han spände sin båge för knä,
 hejom fejom, fallirallira,
 så sköt han den kråkan i högsta trä!
 Hejom, fejom, fallirallira.

5. Och kråkan den förde han hem i sitt hus,
 hejom fejom, fallirallira,
 av talgen så stöpte de tolv pund ljus.
 Hejom, fejom, fallirallira.

6. Och köttet det saltades neder i kar,
 hejom fejom, fallirallira,
 förutom en surstek som gömdes åt far.
 Hejom, fejom, fallirallira.

7. Av skinnet så sydde de arton par skor
 hejom fejom, fallirallira,
 förutom de tofflor som gjordes åt mor.
 Hejom, fejom, fallirallira.

8. Av dunen de stoppade dynorna sju
 hejom fejom, fallirallira,
 och kuddar dessutom ett hundra och sju
 Hejom, fejom, fallirallira.

9. Av vingarna gjorde de solefjär,
 hejom fejom, fallirallira,
 som flickorna nyttja i vackert vä'r
 Hejom, fejom, fallirallira.

10. Av näbben de reste n kyrkspira upp,
 hejom fejom, fallirallira,
 och huvudet blev till en kyrketornstupp
 Hejom, fejom, fallirallira.

11. Av skrovet de gjorde ett gångande skepp
 hejom fejom, fallirallira,
 det största som nånsin på Kattegatt gick.
 Hejom, fejom, fallirallira.

110. Farmareflickan

Man hör ö - ver - allt sam - ma vi - sa att lan - det är säm - re än
 stan, men den kan blott stä - der - na pri - sa, som in - te vid
 an - nat är van. För mej är det ängs - ligt att blic - ka på
 ga - tor med skyl - tar av ljus, ty jag är en
 far - ma - re - flic - ka som äls - kar mitt far - ma - re - hus.

2. När stadsborna vakna i sängen
 förkrympta till själ och till kropp.
 då vallar jag korna på ängen,
 och ser huru solen går opp.
 Den friskaste luft får jag dricka
 den ljuvaste blomdoft därtill
 ty jag är en farmareflicka
 som älskar mitt farmarehus.

3. Jag har inga stora bekymmer,
 jag arbetar, sjunger och ler,
 och aldrig mitt hopp från mig rymmer
 ty alltid mot höjden jag ser.
 Jag känner till punkt och till pricka
 att glädjen är arbetets lön
 ty jag är en farmareflicka
 som tycker att världen är skön.

111. Gällivarevisan

I Gäl - li - va - ras trak - ter jag kno - gat mång - en gång. Och ut - i ber - gets
schak - ter jag bor - rat da - gen lång. Där köl - den mång - a gång - er var
för - ti gra - der kall, och stor - mens hems - ka sång - er mot föns - ter - ru - tans small.

2. Ibland, men icke sällan,
då reser vi till stan.
Då blir det liv i skällan
då dricks till andra dan.
Och så går hela vickan
i rus på samma sätt
tills alla mynt i fickan
har sprungit rätt och slätt.

3. Jag minns så väl den kvällen,
jag sist i staden var
Jag fria till mamsellen,
tills jag fick stanna kvar.
Nu friar jag ej mera,
nu friar hon till mig
för här finns flickor flera,
kan jag försäkra dig.

4. Att fria till en flicka,
som står uppå en krog,
det kännes på vår ficka,
ja, detta vet ni nog.
Men vad gör det till saken,
ty flickor, vin och sång
kan hålla rallarn vaken
ja, hela natten lång.

5. Men nordens möar tycka
ju bäst om rallare,
flör de förtroligt trycka
sin själs utkorade.
Ty rallaren är glader,
han sorgen slår ihjäl,
han drillar sina spader
och är en livad själ.

112. Sveriges landskap

melodi: Öpp Amaryllis
P.M. Bellman

Lägg väl på min - ne, hjär - ta och sin - ne, vad jag dig sä - ger nu, min vän.

Då skall du fin - na att du kan vin - na myc - ket båd nytt och nöj - samt än.

Se på kar - tan det väl mö - dan lö - nar. Ser du lan - det fullt av vack - ra sjö - ar

berg ochström-mar, flo - der, skäroch ö-ar. Sve-rige det he-ter vårt fä - der-nes land.

2. Kuster så långa; landskap så många:
Fyra och tjuugo kan man se.
Uppland och Sörmland, Västmanland, Närke
Värmeland jämte Dalarne.
Östergötland, Västergötland, Dalsland,
Bohuslän och Halland jämte Skåne,
Blekinge och Småland, Öland, Gotland,
ligga i Svea- och Götaland.

3. Fädernejorden, längst upp i Norden,
stor del av året är så kall.
Norrländ, så bör du kalla det, hör du!
Renen där trivs bland gran och tall.
Gästrikland och Hälsingland i söder,
Härjedalen, Jämtland, Medelpad samt
Ångermanland, Västerbotten, Lappland,
landskapen åtta, nu minns du ju det.

113. Det var en gång en båtsman

melodi: Jag minns
den ljuva tiden

Det var en gång en båts - man, en glad och mun - ter fyr, ha ha! Som ha - de ut - i

Ja - pan ett kär - leks - ä - ven - tyr. När han kring ham - nen kryss - sa en

af - ton nå - got säll, så fick han smak att kys - sa en ja - pa - nes - mam - sell.

2. Men flickan hon var dotter allt till en mandarin - ha, ha!
- Från topp till tå hon var som en pleasure-yacht så fin.
- Hon sade: Sköna båtsman, följ med mej hem i kväll,
- så skall du få belöning för det du var så snäll.

3. Men vet, jag har en fader, så ond, så rik, så snål - ha, ha!
- Desslikes ock en fästman, som jag platt intet tål.
- Och får du dem ur vägen skall du ha mer än tack.
- De sitter nu därhemma som bäst och spelar schack.

4. Och in i salen träder den båtsman full av hin - ha, ha!
- God afton, mina herrar! God kväll, herr mandarin!
- Jag skall nu Eder lära den svåra konsten att
- på samma gång varandra i ett drag göra matt.

5. Å, kan Ni det, herr båtsman? med undran ropte de - ha, ha!
- Så var så god och sätt Er och tag Er en kopp te'.
- Men båtsman tar ur fickan en brännvinsflaska stor:
- Jag kanske får den äran att kalla Er för bror?

6. Nu pimplar de så länge det finnes något kvar - ha, ha!
 Sen kommer de i träta om vem som draget har.
 Då mandarinen skriker så vredgat i sitt sinn':
 Tvi tusan på dig, Phu Ling, min dotter blir ej din!
7. Då Phu Ling blev så lissen, drog ut sitt långa svärd - ha, ha!
 Samt stack det mitt i magen, han var ej bättre värd.
 Och mandarinen måste, ty så är Japans lag,
 På samma sätt ta avsked från livets obehag.
8. Men båtsman han fick flickan med all sin rikedom - ha, ha!
 samt rörde jämt på svickan och blev en läckergom.
 Dock efter ett års nöje han ledsnade och for,
 kinesar nu i Haga och lappar gamla skor.

114. Blomman och fjärilen

Det väx - te ut - i da - lens famn en li - ten blom - ma u - tan
 namn, bland al - la da - lens blom - mor små hon skö - nast var än - då.

”Ack, lilla fjäril kom till mig,
 bliv kvar, så har din blomma liv,
 men flyr du bort, skall blomman dö,
 bli kall som vinterns snö.”

Men fjärilns liv det var så kort,
 till andra blommor flög han bort,
 och blomman hop sitt öga slog,
 hon vissnade och dog.

115. *Löjtnanter borde aldrig finnas till* *Elias Scholstedt*

Det var en tid, då jag var ung och glad, fal - le - ra. Då
 bod - de jag ut - i en li - ten stad, fal - le - ra. En
 lyc - ka ha - de där så när mig hänt, fal - le - ra, det
 var strax ef - ter sen jag blev stu - dent, fal - le - ral - le - ral - le -
 ral - le - ral - le - ral - le - ral - le - ra, fal - le - ra.

2. Jag i en flicka blev så dödligt kär, fallera
 Ni vet vad det är för ett grymt besvär, fallera.
 Fast jag var glad jag ändå grät och led, fallera,
 då man är kär är allting upp och ned.
 Fallerallerallerallera, fallera.

3. Om dagen gick jag sovande omkring, fallera.
 Då natten kom då sov jag ingenting, fallera.
 Jag magrade, blev glåmig, blek och vit, fallera,
 fast jag var hungrig åt jag en en bit.
 Fallerallerallerallera, fallera.

4. Min sköna, som jag var så kär uti, fallera
 var sjutton år och hette Amelie, fallera.
 av blicken som i hennes öga brann, fallera,
 jag märkte snart att vi förstått varann.
 Fallerallerallerallera, fallera.

5. På stadens brygga stodo vi en dag, fallera
 "Stå ej så nära kanten!" sade jag, fallera.
 "För min skull, Amelie låt bli, låt bli! fallera,
 Men foten slant och flickan föll uti.
 Fallerallerallerallera, fallera.
6. "Fräls himmel!" skrek dess moder, som var med, fallera.
 och med ett skutt jag dök i djupet ned, fallera.
 Men i en slup en löjtnant kom med hast, fallera,
 och fick med ens i hennes klädning fast.
 Fallerallerallerallera, fallera.
7. Han flickan förde levande, fast blek, fallera
 till hennes mor som stod på strand och skrek, fallera.
 Jag sam till stranden med det rön jag gjort, fallera,
 i byxor är det svårt att simma fort.
 Fallerallerallerallera, fallera.
8. Men mamma i sin famn löjtnanten slöt, fallera
 och gav mig fan, fast jag var mera blöt, fallera.
 Löjtnanten kom i sjunde himlen in, fallera,
 och Amelie var icke mera min.
 Fallerallerallerallera, fallera.
9. En ed jag svor, så helig som en bön, fallera
 att ej för flickor hoppa uti sjön, fallera.
 Men sällan går det som man tror och vill, fallera,
 löjtnanter borde aldrig finnas till.
 Fallerallerallerallera, fallera.

116. Det stod två gummor på Kornhamnstorg

Det stod två gum-mor på Korn-hamns-torg, på Korn-hamns-torg, på Korn-hamns-torg. De
 stod och vic - ka med var sin korg och brett och tand - löst var fli - net. De
 stod och tal - te om ditt och datt, om An - ders - son - skans mo - der - na hatt, om
 Pet - ters Fri - da och Lars - sons katt och frö - ken på ma - ga - si - net.

2. De stod och talte om politik
 om politik, om politik,
 om mässling, kikhosta och kolik
 och om hur öronen brände.
 De inte träffats på åtta dar
 och därför hade de mycket kvar.
 De skulle språka om spruckna kar
 och mycket annat elände.

3. Och ej ur fläcken de ville gå,
 de ville gå, de ville gå,
 förrän en spårvagn dem körde på
 och bägge två miste sansen.
 Då vart det jämmer och rop och tjut.
 De blevo platta på en minut.
 Polisen ringde helt resolut
 och genast kom ambulansen.

4. I väg de kördes i vild galopp,
 i vild galopp, i vild galopp.
 Den ena kärringen vakna' opp.
 Hon kunde längre ej tå.
 Hon gav den andra en liten kick,
 och sa: "Jag dör om ett ögonblick,
 men låt mej veta hur fan det gick
 med Perssons låghalta piga!"

117. Han hade seglat för om masten

Han ha-de seg - lat för om mas - ten _____ som en man ut - i
 mång - a år. _____ Han ha-de seg - lat med för-skjut-ning i las -
 ten, från Fris-co till Sing - a - pore. _____ Han ha-de seg - lat med frans-män och
 brit-ter _____ och med dem som be-talt ho-nom bäst. _____ Han ha-deslung-ats mot
 Syd-Jyllands klit-ter en gång i en storm från syd - väst.

2. ^G Hans rum var den mörkblå skansen
^{D7} och hans bädd var den hårda koj
^G hans hem var den mörkblå Atlanten
^{Am A7 D} i storm, som i dyning loj.
^G Hans dröm var en annan skuta
^C en annan kock och en annan kapten.
^{Am G} två flickögon bakom en ruta
^{Am D7 G} som han sett vid kvällslampans sken.

3. ^G Men så en dag det sig hände
^{D7} det var i en kinahamn.
^G Då kom det en skuta han kände
^{Am A7 D} som bar hembygdens namn.
^G Han blev lite röd om kinden,
^C när skeppet med ens föll av
^{Am G} och flaggan slog ut för vinden,
^{Am D7 G} den flagg som han en gång höll av.

4. ^G Han såg den fast den var svart av röken
^{D7} och blekt av tropikens sol.
^G Han hörde den fladdra likt göken
^{Am A7 D} som i hembygdsskogarna gol,
^G och gul som ett skälvande klänge
^C han sett i en flickas hand.
^{Am G} För första gången på länge
^{Am D7 G} han mindes sitt fädernesland.

5. ^G Han mindes en röd liten stuga
^{D7} någonstans i ett hölje skyggt.
^G Där höga trädstammar buga
^{Am A7 D} sig inför så skön en bygd.
^G Han hörde flickornas skratt ifrån logen
^C och en välbekant dragspelslåt
^{Am G} Han mindes en gång uti skogen
^{Am D7 G} och slutligen föll han i gråt.

118. Stadsbudsvisan

1. Stads - bu - det får ej ska ni tro en en - da stund av ro, nej, jämt så ska man gno.
 Folk ska ju all - tid by - ta bo och då ska man va me och bä - ra.
 Flå - san - de trap - pa upp och ned man kno - gar med be - sked och bär sig halvt ur led
 Folk ska ju allt sitt skräp ha med ty gam - la sa - ker är så kä - ra. 2. Det
 är scha - tull och spi - net - ter och gam - la blek - ta jac - ket - ter och
 vin - ter - mös - sor och hät - ter på vil - ka jag ej vär - de sät - ter. Och
 det är lump och kle - no - der som ärvts av fan och hans bro - der i
 form av gam - la kom - mo - der och il - la gör - da mar - mor - sto - der.

3. Och det är gafflar och porslin
 och blommig rullgardin
 och Singersymaskin.
 Filtar som lukta naftalin
 och högar utav tidningsnummer.
 Lådor och blommor utan tal,
 lampett och piedestal,
 porträtt utav prins Karl,
 flaggor, medaljer och pokal,
 pianon, basfiol och trummer.

4. Man gnor så påkarna sväller
 från morgon tills det blir kväller
 och knogar med akvareller,
 som inte något föreställer.
 Man bär upp duschateller
 av alla sorters modeller
 och gamla literputeller
 där sista droppen ännu dräller.

5. Och det är bord som ej kan stå
och klockor som ej gå
men det ska med ändå.
Stolar och rokokobyrå
och soffor ifrån Wasatiden.
Tavlor med ram men utan glas
och glas till fint kalas
och blommor i en vas.
Fotografier i enface
och draperier utav siden.

6. Man gnor så svetten den skvalar
och bär på dynor och schalar
från både kamrar och salar
som riktigt vimlar utav malar.
Man lastar tunna och bytta
och pallar som blivit lytta
och inte är till nån nytta
men man får göra mer än flytta.

7. Man kan få knalla till station
och stå där som ett hjon
och glo som en spion.
Ty det kan komma en person
som vill att man ska väskan köra.
Och man får hämta ut ranson
av cognac, vin och kron
åt greve och baron.
Och man får vara postiljon,
ja, allting får ett stadsbud göra.

8. Man går till farbror på "stampen"
med klockan åt småstadspampen,
när som det lider mot tampen
och han har tänkt att uppge kampen.
Man piskar kuddar och matter
betalar hyror och skatter
och dränker hundar och katter
så man blir både trött och matter.

9. Man går med brev och cirkulär
och blir impopulär
i bostad och affär
för att dom hotas här och där
att vräkas om dom ej betalar.
Man blir av springet mycket trött,
det värker i ens kött
och ögat blickar slött.
Men man får gno tills man ser rött,
om vila skall man aldrig tala.

10. Ty folk skall ha hem paketer
med ärtor, sill och tapeter
och kräftor, dill och raketer,
för alla eventualiteter.
Nu får jag sluta skrodera,
jag hinner inte nå't mera,
ty jag skall ut och rotera
kring alla plank och affischera.

119. Motorcykeln

Det hän-de här-om - dan att jag för in till stan och in på järn-af-fä - rengick min lug-na ban. Jag
 skul - le kö - pa nåt, men jag kom in - te på t och hand - larn sa: "Jag får väl gis - sa!" Han
 gis-sa-de up - på allt som fanns i bo'n från spik och kät - ting och ner till häst - e - skon men
 sing - e - li - dut - tan och ta mej sjut - tan han gis - sa rätt så jag blev ut - tan!

2. Men så till sist han sa: Nå't ska du väl ha?
 Du kan väl inte komma tomhänt från en sta'?
 Och pengar har du tjänt på kristi'n rent gement
 så köp dig du en motorcykel!
 Me' sidovagn, den ä fin de' ska du si
 i sidovagnen du sätter käringa di'
 och singeliduttan dä går som sjuttan
 en sån kan knappast nån va' uttan!

3. Vad kostar dä? sa ja. Ja, ska du ha en bra
 så ä dä bäst att en på fyratusen ta
 ja har en extra fin, en sidovagnsmaskin,
 du ser, dä står "Komet" på sidan!
 Du slår bensin i ett litet hål så här
 och rycker te i manicken sen så bär
 dä av som sjuttan, å singeliduttan
 båd häst och vagn kan du va uttan.

4. ^G Jaha, köss te, sa ja och ^C fyratusen la
^{D7} ja uppå disken och sen ^G gav jag mej åsta.
^C Då gick som en raket (Han hette ju "Komet")
^{D7} å jösses va då rök om svansen!
^C Polisen ropte: "Nu kör du rent för fort!"
^{D7} Du stänker ner både folk och hus med lort
^C för singeliduttan då går som sjuttan
^{D7} och nummer bak då ä du uttan!"

5. ^G Ja allri i min da ja åkt så fort å bra
^{D7} och uti diket ingen enda gång jag va
^C men min bensin tog slut sen stod hon absolut
^{D7} som en istadig märr på vägen.
^C Men då kom Karlsson från stan mä åkedon
^{D7} ja fick ett rep av en annan känd person
^C men singeliduttan å ta mej sjuttan
^{D7} en häst då kan man knappt va uttan.

6. ^G Ja, cykeln ä nog fin, men köra mä bensin
^{D7} då tycker inte ja ä bra å min Kristin
^C hon sa te mej som så: Sätt du skaklar på
^{D7} och sätt sen mätta för maskinen!"
^C Nu sitter hon i sin sidovagn så gla'
^{D7} och jag rider på sitsen brevena'
^C och singeliduttan, då går som sjuttan
^{D7} men mätta kan vi ej va uttan!

120. Musikmjölkningen *melodi: Motorcykeln*

Det hän - de sig en dag att i ett tid - nings - blad fick Skrut - te - bo - da - Li - nus
lä - sa att det var be - vi - sat med kon - troll från ve - ten - skap - ligt håll att
var - je ko är mu - si - ka - lisk. Och släp - per ner me - ra
mjölk i var - je hink ut - av kla ver - låt och av pi - a - no - klink, så
sing - e - li - dut - ta Li - nus beslut - ta att bör - ja la - gårds - tru - de - lu - ta.

2. Han ^GBläsen ^Cspänner för och ner till lagårn kör
^{D7}sitt orgelverk och gumman ^Gspelar på gehör
det som hon ej har glömt av ^CKors på Idas grav
^{D7}och Alpens ros och Kalle ^GSchewen.
Men korna gilla ej detta ^Corgelspel
^{D7}kanhända var det för gumman ^Gspela fel
så singelidutta ^CLinus beslutta
^{D7}att nå'n annan skulle ^Gtrudelutta.

3. Han ^Ggick med raska ben till ^CPjattebodasme'n
^{D7}som är ett övermusikaliskt ^Gfenomen
och han svarte strax: "Nog ska jag bli till lags ^C
^{D7}för dina gamla kräsna ^Gkritter!"
Han samla hop där i byn en fin ^Csextett
^{D7}av nyckelharpor, klaver och ^Gklarinet
så singelidutta ^Cde två beslutta
^{D7}att dessa skulle ^Gtrudelutta.

4. På kvällen var det hänt med alla instrument
 för säkerhetens skull med lagårdsdörr´n på glänt
 dom räknade till tre och sen dom klämde te
 och spela Gladiatorernas avsked.
 Ur alla spenar det skvalade och rann
 så Linus hann knappast med att byta spann
 så singelidutta dom trudelutta
 så korna ville aldrig slutta.

5. Men bortifrån ett bås kom Linus med ett flås:
 ”För hundra sjutton gubbar sluta upp och blås!
 för hinkarna är slut och jag står inte ut
 och hela lagårn rinner över.”
 Det bara forsa i hektolitervis
 så dom fick avbryta mitt i en repris
 så singelidutta dom tog och skutta
 till nästa gård och trudelutta.

6. Dom gav sig på turne´ till byarna breve
 och sme´n han sa att det ska fanken vara sme´
 han sålde sina don och smedjan på auktion
 och döpte om sin mjölkorkester.
 till Milking boys leading band of cowmusic
 och glömde aldrig det stora ögonblick
 när singelidutta som han avslutta
 att börja lagårdstrudelutta.

Visor att minnas

Gamla visor och skillingtryck

Tredje samlingen

81. Vaggvisa för min son Carl	101. Björkens visa
82. Solen glimmar blank och trind	102. Och jungfrun gick åt killan
83. Träd fram du nattens gud	103. Till Österland
84. Märk hur vår skugga	104. O tysta ensamhet
85. Elvira Madigan	105. Vi sålde våra hemman
86. I en sal på lasarettet	106. Skatan sitter på kyrketorn
87. Vildandens klagan	107. Som en eld och som ett väder
88. På Djurgårdsslätten	108. Herrarna i hagen
89. Alpens ros	109. Bonden och kråkan
90. Sandahls kanon	110. Farmareflickan
91. Holmgrens anteckningsbok	111. Gällivarevisan
92. Värnamovisan	112. Sveriges landskap
93. Till lags åt alla	113. Det var en gång en båtsman
94. Wallenbergsvisan	114. Blomman och fjärilen
95. Älvsborgsvisan	115. Löjtnanter borde aldrig finnas till
96. O, Susanna	116. Det stod två gummor
97. Tycker du om mej?	117. Han hade seglat för om masten
98. Adjö, farväl för sista gång	118. Stadsbudsvisan
99. Si god afton och god kväll	119. Motorcykeln
100. Alundavisan	120. Musikmjölkningen

Musik att minnas

www.musikattminnas.se